

[Krag.]

ministerens, og har vendt sig mod Oppositionen og mit Parti i Spørgsmaalet om, hvorvidt vi har Ret i den Betragtning, at Socialreformen indgik i Forliget som et betydende Led for derigennem at undgaa en ekstraordinær Arbejdsløshedsforanstaltning. Jeg ser, som sagt, at Departementschefen har taget til Orde i denne Forbindelse. Jeg vil ikke undlade ved denne Lejlighed i Lighed med, hvad jeg har gjort engang tidligere, at advare Centraladministrationens højtstaaende Embedsmænd mod at gribe ind i Dagens Debat om disse Spørgsmaal. De har deres Opgave i Samarbejdet med Ministeren inden for den røde Bygnings Mure; deres Opgave er ikke at tage Del i den offentlige Debat, om hvilken de jo, i hvert Fald hvad Rigsdagens Opfattelse eller Oppositionspartiernes Opfattelse angaar, ikke kan være saaledes vidende, at der maa tillægges deres Udtalelser nogen som helst Vægt. Men jeg undlader ikke at sige, at hvis det skal være Fremtidens Taktik fra de ledende Embedsmænds Side her i Danmark, saa er den Tid ikke fjern, da hele Administrationsmaskineriet, saaledes som Tilfældet ogsaa er i andre Lande, maa skifte med de skiftende Regeringer.

Jeg vil i øvrigt sige, at det er en ganske besynderlig Optræden, den høje Regering har udvist over for Oppositionen og særlig over for mit Parti med Hensyn til det tomme Rum, som vi kom ud i, da Kriseforhandlingerne i Slutningen af September Maaned brast. Særlig gælder dette om Rentespørgsmaalet. Vi har fra vor Side angrebet Regeringen, fordi den ikke har anvendt Krisefonden efter Bestemmelsen, selv ikke efter at den havde faaet bevilget et Beløb paa 40 Mill. Kr. til den foreløbige Indsats fra Krisefondens Side, og heller ikke efter, at man var paa det rene med, at af dette betydelige Beløb vilde forholdsvis lidt blive anvendt til Formaal, som kommer ind under den paagældende Lovparagrafs Stk. 1—5, saaledes at der var rigeligt til Disposition til det Opkøb af Obligationer, som det paahvilede Regeringen at foretage i Henhold til den paagældende Paragrafs Punkt 6.

Dér har den højtærede Indenrigsminister forsvaret sig med, at Ansvaret for et saadant Opkøb vilde han ikke paatage sig. Jeg gør opmærksom paa, at senest i Juli Maaned skete der en officiel Henvendelse fra Venstre til Regeringen, hvilket resulterede i en Forhandling mellem Udsendinge fra mit Parti, Finansministeren og Handelsministeren, en Forhandling, i hvilken der af de to Ministre blev givet

Løfte om, at nu skulde den paagældende Indsats blive gjort. Jeg maa da gaa ud fra, at de to Ministre har været ukendt med den Stilling, som Indenrigsministeren altsaa paa dette Punkt har indtaget.

Vi maa hævde, at der i denne Sag fra Regeringens Side er vist stor Forsømmelighed, og det er vor Overbevisning, at denne Side af Landbokommissionsindstillingen kunde være gennemført Maaneder før Indstillingen forelaa, hvis Regeringen virkelig havde villet sætte ind paa Opgavens Løsning. Derfor var det for mit Vedkommende — jeg deltog jo paa mit Partis Vegne i de Forhandlinger, der førtes i Slutningen af September Maaned — naturligt, at jeg foruden at bebrejde Regeringen, at den ikke havde gjort den Indsats, den havde Pligt til gennem Krisefonden med Hensyn til Opkøb af Obligationer, tillige gjorde opmærksom paa, at den havde forsømt at træffe alle Forberedelser til den almindelige Konverterings Gennemførelse, først og fremmest hvad Forhandling med de Obligationsejere angaar, som ligger med de store Obligationposter, og ogsaa med Hensyn til paa Grundlag af en saadan Forhandling at faa undersøgt, ad hvilke Veje man kunde naa frem til denne Opgaves Løsning paa Baggrund af de Midler, der stilledes til Raadighed gennem Krisefonden.

Under disse Forhandlinger redegjorde jeg efter Opfordring for, hvilke Muligheder med Hensyn til denne Sags Gennemførelse i Praxis jeg mente der burde være prøvet. Jeg gjorde dette efter Opfordring, jeg gjorde det i god Tro, men jeg gjorde det ogsaa med det bestemte Tilføjende, at for Resultatet af Undersøgelsen af disse Muligheder kunde og vilde jeg ikke tage Ansvaret, da jeg ikke havde det Apparat, hvorigennem jeg paa Forhaand havde kunnet foretage en saadan Undersøgelse.

Jeg maa sige, at jeg havde det Indtryk, at dette mit Bidrag til Forhandling af Rentespørgsmaalet blev modtaget af den højtærede Indenrigsminister og Regeringspartierne Repræsentanter med Interesse, og jeg saa jo ogsaa, hvorledes den højtærede Indenrigsminister, der selv var saa inderlig renonce paa Tanker og Planer med Hensyn til denne Opgaves Løsning, velvilligt paatog sig at opstille disse skematiske Angivender, som jeg havde fremført, i Lovforslagsform, for at vi nærmere kunde drøfte dem. En Journalist morede sig ganske vist med at tale om Søndagstanker og Mandagstanker, og denne daarlige Vittighed har den højtærede Indenrigsminister ogsaa siden været ude i Landet med. Det skal være ham til-